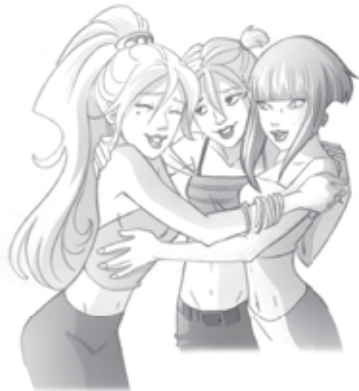

Elena Kedros

DEVOJČICE
SA
OLIMPIA

Poslednja želja

Sa italijanskog preveo Ljubeta Babovic

izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

One su tri devojčice. Tri prijateljice. Tri boginje.

Sid, Hun i Luče izgledaju kao tri obične devojčice. Ipak, kada postanu prijateljice, plaču tajanstvenim suzama koje se pretvaraju u drago kamenje. Kamenje njihovih moći.

Hun, Sid i Luče nisu samo devojčice. One su boginje sa Olimpa, ponovo rođene na Zemlji kako bi nastavile da se bore protiv Aresa, neumoljivog i nezaustavljivog boga rata.

Hun Song, Atena, čuva svoje moći u ametistu na minđuši koju uvek nosi. Može da računa na neobične *klikove* koji joj omogućavaju da sazna stvari koje ne zna i koje ne bi morala da zna. Ona je Gospodarica munja.

Luče Grimaldi, Afrodita, nosi lančić sa kvarcom roze boje. Kad trepne okicama, može svakoga da ubedi da se povinuje njenim željama, ali ne može nikoga da primora da ide dublje protiv svoje volje. Ima sposobnost da uđe u mentalni kontakt sa svojim neprijateljima i da koristi njihove moći. Može da koristi kamenje svih ostalih bogova.

Sid Medison, Artemida, ima privezak za ključeve na kojem drži opsidijan koji može da pretvori u najpogodnije oružje

za borbu sa protivnikom. Obdarena je jedinstvenom snagom, veštinom i hrabrošću.

Rat protiv Aresa ponovo počinje tamo gde se prekinuo. Tri prijateljice moraju da izvrše svoj sudbinski zadatak i bore se protiv Aresa sa starim saveznicima i novim prijateljima.

Hun u Morfeju, bogu snova, pronalazi ljubav svog prošlog života. I ne samo prošlog, već ljubav svih svojih života.

Između Luče i Duda Morisona, Sidinog najboljeg prijatelja, rađa se nova priča.

Sid shvata da pripada svom starom svetu, Olimpu. Tu pronalazi svog oca, za kojeg je mislila da je nestao, i susreće Sotera, neobičnog dečaka koji je snabdeva oružjem svih vrsta.

Sid zajedno sa Soterom pronalazi Narukvicu negacije, Aresovo ozloglašeno oružje. Boginje pomoću tog oružja uspevaju da poraze Boga rata u poslednjoj veličanstvenoj bici.

Sid, Luče i Hun su pobedile. Sada bi trebalo samo da uživaju u svojoj pobedi. Ali zašto se čini da Sid ne želi da se odrekne Narukvice negacije?

23. košosek

Trči, Luče!“
„Pokušavam, ali ove torbetine su teške kao nosorozi!“

Hun je trčala kao bez glave duž perona železničke stanice na Duginom brdu. Držala je kofer u levoj i korpu u kojoj se nalazio Perlica u desnoj ruci. Pretekla je grupu bučnih izletnika, za dlaku izbegla kiosk sa pićima i tresnula koferom o korpu sa smećem. Perlica je zaskičao u znak protesta. Nastavila je da trči. Iznenadni nalet vetra odnese joj kačket sa glave. Hun zastade da ga pokupi, a onda na nju nalete još jedan zakasneli putnik koji je trčao iza nje. Progundala je, pa nastavila trk.

U međuvremenu je pristigla i Luče.

„Zašto je voz kojim putujemo uvek na najudaljenijem košoseku?“, poče da jadikuje.

„Bolje rečeno: zašto smo tokom cele školske godine uspevale da se budimo na vreme, a onda u trenutku kada krećemo na odmor ne čujemo glupi budilnik!?“

„Ja ne mogu više“, dahtala je Luče. „Ostavi mi Perlicu i kofer i pokušaj da stigneš na voz i zadržiš ga!“

Hun je bila toliko umorna od trčanja da uopšte nije shvatala koliko je to bezvezan predlog. Ostavi svoj prtljag i ustremi se prema dvadeset trećem koloseku, upustivši se u ludački slalom između najrazličitijih putnika koji su hitro koračali ka njoj. Pluća samo što joj nisu eksplodirala kada pored nje prolete nosač sa kolicima punim prtljaga. Izduvna cev zasula ju je gadnim oblakom gustog i masnog dima baš u trenutku kad je duboko udahнула. Učini joj se da će se ugušiti, ali se ipak nije zaustavila. Nastavi da trči dok je kašljala, a srce joj kucalo hiljadu na sat.

Trčanje. Trčanje. Trčanje. Konačno stiže do dvadeset trećeg koloseka. Tu je i voz. Još je stajao. Konduktar stoji ispred vagona. Hun se zaustavi na tačno tri milimetra od njega, tako da čovek odskoči unazad, očigledno u strahu da će biti pregažen. Pogleda je kao da je ogromni hrčak sa šest glava, odeven kao vizantijski imperator.

„Vo... vo... vo...“, zamuckivala je Hun.

Kontrolor se zagleda u nju sa krajnjim prezirom.

„Ne razumem vas, gospođice“, promrmlja.

Hun pokuša da povрати dah i moć rasuđivanja, a zatim poče da nerazumljivo mrmlja.

„Voz za Falaniju“, nekako je uspela da izgovori. „Moramo da stignemo na njega, ali moja prijatelji...“

Konduktar je pogleda sa beskrajnim prezirom.

„Polazi sa pedeset pet minuta zakašnjenja. Zar niste videle obaveštenje na ulazu?“

Ne. Očigledno da ga nisu videle, inače bi poštedele sebe celog ovog teškog napora. Hun primeti da se kondukter udaljava nečujnim korakom, kao da je hteo da pokaže svetu da nema ništa sa ovom čudnom, zadihanom, raščupanom i rastrojenom devojčicom. Ili sa ogromnim hrčkom sa šest glava.

Pet minuta kasnije, stigla je i Luče. Deset minuta kasnije, bile su u vozu, u svom kupeu. Izvukoše Perlicu iz njegove korpe, a on se šćućuri ispod sedišta. Dvadeset minuta kasnije, kada su se obe povratile, Luče postavi pitanje koje nikako nije smela.

„Jesu li karte kod tebe?“

Hun oseti da će joj srce iskočiti iz grudi.

„Molim?“, upita tihim glasom.

„Karte za voz!“, pojasni bespomoćno Luče.

Hun je bila očajna od same pomisli na novih dvadeset minuta jurnjave, kada će morati da trči do kuće da pokupi karte i vrati se do voza.

„Pa zar ih nisi ti uzela?“, promuca i skoči sa sedišta.

Postajala je sve zabrinutija dok je posmatrala Luče kako pretura po džepovima jakne, a kada ih je njena prijateljica izvukla sa pobedničkim izrazom na licu, duboko uzdahnu od olakšanja.

„Bila si u pravu“, zacvrkuta Luče. „Ipak su kod mene!“

„Hajde da kažemo da nam letovanje počinje – sada!“, predloži Hun, koju je čitava ova ujdurma prilično izmorila.

„Dogovoreno! Jedva čekam da stignemo u Falaniju i da dođe i Sid. Fenomenalno ćemo se provoditi!“, prihvati Luče oduševljeno.

„Da, i ja mislim tako“, osmehnu joj se Hun.

Zavali se na sedištu. Bile su u vozu i imale su karte. Po zakonu logike, nije ni moglo da bude nikako drugačije.

„Da stavimo kofere na paktregere?“, upita je Luče i prihvati se najveće torbe. Hun ustade da joj pomogne. Podigoše roze torbu do metalnog dela prtljažnika. Baš u trenutku kad su krenule da ga guraju ka ležištu, voz se pomeri za nekoliko centimetara. Taj nagli potres odbaci Luče, koja poče da leluja tamo-amo, izgubi oslonac, a Hun se čitavom težinom zajedno sa prtljagom nađe na njoj. Sve to desilo se u deliću sekunde. Torba završi na zemlji i začu se potmulu udarac.

Uvek može da se desi nešto gore, pomisli Hun. Vrata kupea odjednom se otvoriše i to kao da je bila potvrda njenog razmišljanja. Okrenu se i ukrsti pogled sa nepopustljivim pogledom konduktera.

„Šta se to ovde događa?“, zareža on strogo. „U ovom vozu nije dozvoljena galama i ova rasa psa mora da bude u kavezu.“

Hun bi najradije u zemlju propala. Perlica zareža. Luče odreagova smireno.

„Pao nam je prtljag. Štaviše... *vi* ste jako ljubazni i lično ćete ga podići i dopustićete da naše kuće slobodno tu ostanu“, prošaputa i zatrepta okicama. Afroditine moći upravo su stupile u dejstvo!

Onaj isti kondukter koji je do pre nekoliko sekundi bio toliko strog, sada je sanjivo pogleda. Onda joj se osmehnu i smesti ceo prtljag. Pomilova Perlicu, napravi neku vrstu naklona i izađe iz kupea, požele im srećan put i nastavi da hoda unazad. Nije im uopšte pregledao karte.

Hun nije mogla da obuzda osmeh.

„Draga, neprocenjiva si.“

Izgedalo je da Perlica misli isto, zato što se primakao Luče da bi ga pomilovala. Ona se nasmeši.

„Naše prvo zajedničko letovanje sada stvarno počinje.“

Hun je želela ovo letovanje više od bilo čega na svetu. Posle završetka školske godine, bila je mnogo zauzeta u *Drim's emporijumu*, gde je pomagala svojim. Vrlo retko je viđala svoje prijateljice. Dragocene slobodne trenutke posvećivala je Morfeju. Luče joj je nekoliko puta pomogla u radnji, ali ju je prinudni rad kod mame Song žestoko iscrpeo. Onda je morala da ode na planinu sa svojim roditeljima. Nekoliko puta je zajedno sa Luče išla kod Sid, koja se čudno ponašala. Bila je stalno u žurbi, kao da ima mnogo da radi, pa joj je preostajalo malo vremena koje je mogla da provede sa njima. Ili jednostavno nije imala volje da se druži. Zbog svega toga, ona i Luče nisu nikako uspevale da popričaju sa njom.

Kasnije je Luče došla na ideju da sve tri zajedno odu na letovanje, u njenu kuću na moru. Uspela je da iščupa dozvolu od svojih. Tetka Adelina je stanovala u susednoj kući i mogla je da ih kontroliše. Bilo bi lepo da su zajedno, ali Hun je pre svega želela da reši problem sa Sid. Ili barem ono što je ona smatrala njenim problemom. Sid joj sa svoje strane nije o tome nikada pričala. Ili bolje rečeno, jasno je izbegavala razgovor.

Sid je bila u svom selu Sinfalidu na Olimpu i ležala opružena na ležaljci od rogozine. Pogleda u svoje ruke. Imala je utisak da

počinju lagano da drhte i pokreću se nezavisno od njene volje. Protrese ih. Otvori i zatvori šaku. Nije primetila ništa posebno.

Imala je utisak da mora nešto da uradi. Ali nije mogla da se seti šta to treba da uradi.

Samo je znala da treba da bude srećna u tom trenutku, ali to uopšte nije bila.

Još otkako su porazile Aresa, Sid se osećala čudno. To što je pokorila većitog neprijatelja trebalo je da je ispuni ponosom, osećanjem da je zadovoljna sama sobom. I tako je bilo. U toku sukoba osećala se beskompromisnom i punom zanosa. Bol njenog neprijatelja pričinjavao joj je ogromno zadovoljstvo. Nadoknada svima koji su zbog njega patili. Dok ga je gledala kako se ruši, osećala je da je došao njen trenutak slave.

Kasnije se sve promenilo.

Kada bi pomislila na poslednju bitku, rastužila bi se i obuzeo bi je osećaj odvratnosti. Sid je ponekad osećala bol kao da je poražena, a povremeno bi je čak spopao talas besa.

Možda je to bilo zato što je želela da stvarno eliminiše Gospodara rata. Definitivno. A nije smela da to učini.

On je bio vezan za Crni plamen, koji je bio učvršćen na Zemlji. Njegov kraj značio bi kraj sveta smrtnika. Sid je morala da tačno odmeri onaj poslednji udarac i to tako da neutrališe Aresa, a da ga ne uništi do kraja. Bila je jako žalosna što nije smela da ga dokrajči.

A možda između nje i Aresa i nije postojala neka velika razlika...

Ne. Nije bilo tako. Ares je hteo da uništi sve osim sebe samoga. Ona, samo Aresa.

Sada je Bog rata, ili ono što je od njega ostalo, zatvoren u sarkofagu u podzemlju ostrva Atat. Taj sarkofag čuvao je poslednju životnu iskru ovog boga i to tako što je Crni plamen učvršćen na Zemlji nastavljao da gori. Ako bi se taj plamen ugasio, to bi bio kraj za Zemlju. Ares nije više bio u stanju nikome da naškodi. Ali ga je Sid i dalje osećala kao opasnost.

Prijateljice?

Sid je bila strahovito umorna. Pomeri se na ležaljci. Oseti kako letvice od rogoza počinju da škripe. Oči su joj se same zatvarale. Pokuša da se odupre snu. Jedna od posledica poslednjeg i konačnog obračuna sa Aresom bili su košmari. Sid nije želela da ih ponovo proživljava. Oseti kako su joj očni kapci otežali. Kad bi samo uspela da odspava pet minuta mirnim i spokojnim snom... Zatvori oči. Oseti kako klizi u san.

Začu se šum koraka. Neko je dolazio. Okrenu se. Bila je to Luče. Sa svojim uobičajenim blentavim osmehom koji kao da je hteo da kaže 'sve je u redu'. Sid bi joj najradije sklonila taj osmeh s lica.

„Krajnje je vreme da skineš tu narukvicu!“, zacvrkuta Luče svojim zvonkim glasićem. Sid nije mogla da zamisli nešto što bi je više iritiralo. Ne odgovori joj i pomilova Narukvicu negacije.

„Pored svega ostalog, i nije u modi! Ne bi je nosila čak ni moja baba!“, nastavi da baljezga Luče, dok je lelujala po kamenom podu, ne dodirujući ga.

Sid oseti kako je obuzima drugi talas besa. Nije mogla da podnese to kako Luče upire pogled onim svojim krupnim očima na Narukvicu negacije, nije trpela da joj se obraća na taj način, a da pritom ne zna ništa o tome.

„Stvarno ti kažem“, nastavi Luče istim tonom. „Ako nećeš da je skineš, to znači da se plašiš da to učiniš. To bi te učinilo nesigurnom, zato što ne...“

Bla! Bla! Bla! Luče nije umela da prestane. I što je više govorila, Sid je postajala sve razdražljivija. Tako bi volela da je ućutka! Zapravo bi mogla to sasvim lako da uradi. Prinese ruku svom opsidijanu i poče da ga miluje. Mogla je da ga pretvori u mač, sekiru ili koplje.

Za to vreme je Luče nastavila da lupeta gluposti.

„Prestani!“, reče Hun, koja se iznenada pojavi na ležaljci na kojoj do pre jedne sekunde nije bilo nikoga i obrati se Luče.

„Zar ne vidiš kako te gleda? Ako nastaviš tako, uvalićeš se u nevolje.“

Sid jače stegnu opsidijan. Samo još jedna reč i upotrebiće ga. Afrodita i Atena se pogledaše sa razumevanjem. Kao i obično, bile su protiv nje.

„Sid nikada neće skinuti tu narukvicu iz jednostavnog razloga: ista je kao Ares“, reče Hun.

Ta rečenica dopre do Sidinog mozga poput uboda noža. Nije mogla više da izdrži. Morala je da se oslobodi ove dve i to odmah. Pusti da opsidijan padne na zemlju. Podiže levu ruku. Narukvica negacije zablista i poče da ispušta krvave bleskove. Sid oslobodi njenu moć.

Purpurni plamen zahvati Atenu i Afroditu. Dve devojke se u deliću sekunde nadoše na zemlji.

Bio je dovoljan jedan udarac. Neće joj više dosađivati.

Sid se zadovoljna približi njihovim nepomičnim telima.

Ali umesto njih tu pronade neko ogledalo i u njemu ugleda svoj lik. Lice joj je bilo izbrazdano crnim suzama. Zašto? U svakom slučaju... upravo je pobedila. Ponovo pogleda u ogledalo. Suze nestadoše, a na njenim usnama se pojavi osmeh. Osmeh se pretvori u mrk pogled, a njeno lice u Aresovo.

Oseti mučninu, ali nastavi da gleda.

U tom prokletom ogledalu, Aresove oči pune zanosa opet se pretvoriše u njene. I Bog rata poprimi Sidine crte. Onda se pojavi lik Aresa. Pa Sid. Ares. Sid. Ares.

Sid više nije mogla da izdrži. Nije mogla da podnese sve te promene. Ona je bila Artemida i nije imala ništa zajedničko sa Bogom rata. Čim ugleda lice svog neprijatelja u ogledalu, pokupi opsidijan.

Kamen se usija i rasprsnu u hiljadu komadića, pa se onda sastavi u mač.

Sid baci oružje na ogledalo. Staklo se razbi, a krhotine se rasuše po njoj. Ozlediše je po celom telu. Najveća posekotina nastala je na bilu. Na bilu leve ruke. Tamo gde bi trebalo da bude Narukvica negacije. Koja više nije bila tu.

Sve to nije imalo nikakvog smisla.

*

Soter uđe u dvorište. Sredio ga je zajedno sa Sid. Potkresali su glicinije koje su sada bujale i bile pune dragulja. Podigli su novi živopisni šator da zamene onaj koji je izgoreo. Bio je tu tepih, poklon od Aurona, a na zidu blistava kolekcija oružja koje je Soter poklonio Sid.

Sid je dremuckala na ležaljci. S vremena na vreme je nekako neobično krkljala i ispuštala duboke uzdahe. Soter je povuče u dva-tri navrata.

„Probudi se!“

Sid otvori oči.

„I dalje imaš košmare?“, upita je.

Ona se za trenutak zagleda u njega užasnutim i smušenim pogledom. Onda ispusti uzdah olakšanja. Najzad odmahnu glavom.

„Ništa ozbiljno“, promumla. Provuče ruku kroz kosu i sede, dok je za to vreme zevala kao kiklop.

Soter nije navaljivao. Pre nego što je rekao ono što je morao da kaže, sačeka da se ona stvarno potpuno probudi.

„Pronašao sam ono što si mi tražila“, obavesti je. Primeti da se trgnula, kao da nema ni najblažu predstavu o čemu on govori.

„Čini mi se da ti nisam ništa tražila“, prošaputa. „Ali nije važno. Hun i Luče me čekaju u Falaniji. Biću malo sa njima, možda će mi biti dobro. I doneću ovamo Perlicu.“

„Ni ne pokušavaj“, odvrati on. Nije shvatao da li Sid to radi ozbiljno ili traži način da odloži ono što danima pokušava da izbegne. „Dovezao sam zapregu i ostalo što je potrebno u Dolinu dimnjaka. Sada je red da ti odradiš svoj deo.“

„Moj deo?“

„Seti se našeg dogovora, boginjo“, insistirao je Soter. „Pronašao sam ono što si želela, a ti ćeš ići sa mnom kod Kama-rela i Erion.“

„Perlica je već predugo daleko od mene“, uzvratila Sid. „Moram da odem da ga uzmem.“

„Uradićeš to posle našeg razgovora sa Erion. Ukoliko i dalje budeš istog mišljenja“, pecnu je Soter.

Sid ispusti težak uzdah, kao da ne može da povрати dah. Poče da koluta očima i da izgubljeno gleda svud okolo.

„Ne mogu danas“, reče pošto uzdahnu i povрати dah.

Soter je imao utisak da su se vratili na početak.

„Hun i Luče me čekaju“, Sid je bila uporna.

„Ako su ti one dve stvarno prijateljice, pomoći će ti da učiniš ono što moraš!“, promuca on. „Ako te one dve koje ti nastavljaš da nazivaš prijateljicama stvarno poznaju, primetiće kako ti je i učiniće nešto. Ako zaista imaš poverenja u njih dve, razgovaraćeš o tvojim košmarima sa njima, a ne sa mnom!“, prasnu.

Sid skoči na noge.

„Hun i Luče su mi zaista prijateljice. I to iskrene“, uzviknu. „I ti bi to znao da si se postarao da budeš sa njima više od pola sekunde! Imam više poverenja u njih nego u samu sebe. Ali za razliku od tebe, one nisu smaračice!“

Soter je pogleda pravo u oči i ne progovori ni reč. Činjenica da je imao malo poverenja u Afroditu i Atenu nije bila nikakva novost. Otkako mu je Sid rekla da za Hun i Luče nije bilo problema ako ona nosi Narukvicu, počeo je da ih mrzi i to nije krio.

Soter je pažljivo posmatrao Sid dok je pokušavao da pronađe razlog za toliku eksploziju besa.

Ona izdrža njegov pogled. Zatim zafrkta. Velikom brzinom baci pogled najpre na nebo, pa na pod i najzad na Narukvicu.

„Izbor je na tebi, boginjo“, predade se Soter. „Ali barem ne zaboravi da sam na tvojoj strani.“

„Znam“, prošaputa Sid i obori pogled. Zatim nestade u crnom plamenu.

*

Ipak nije želeo da se preda. Jednostavno nije bio takav. Nije prihvatio pomisao da je Kamarel samo ratna mašina u Areso-voj službi i svim silama se borio da stupi u kontakt sa Taurom, koji je onda postao njegov prijatelj. Neće ustuknuti ni pred Sidinom tvrdoglavošću. Ne sada kada je izgledala tako zbu-njena. Ako je htela da provede vreme sa ostalim boginjama... neka to slobodno učini! On će nastaviti pravo svojim putem.

Uđe u štalu u podnožju kule. Bila je ogromna i osvetljena. U središtu je žuborila voda iz nekakve vrste jezerceta, nastalog iz podzemne reke. Glos je mešala hranu za leukrote u ogromnom drvenom čabru.

„Nisi sa Sid?“, upita ga, ne prestajući da meša hranu drve-nom lopatom.

„Ne. Treba mi jedan leukrot.“

Glos ga pažljivo osmotri. Htede da ga nešto upita, pa odustade. Ostavi lopatu i očisti ruke krpom koja je ležala na ogradi.

„Ideš li daleko?“

„Onako“, odgovori Soter.

Primeti kako se Glos približava prostoru u kojem je boravio Asfelos.

„Zar ne možeš da mi daš Telosa?“, upita.

„To je Sidin leukrot“, sa oklevanjem reče Glos.

„Njoj neće biti potreban. Biće neko vreme na Zemlji.“

Glos u deliću sekunde upre pogled u njega, dade potvrđan znak glavom i ode da uzme Telosa.

Soter uze amove u ruke i zajednički ga opremiše, a da ne progovoriše ni reč.

Glos se ponovo zagleda u njega dok mu je dodavala vreću sa gomoljem i obrocima za životinju u toku puta.

On izađe iz štale sa Telosom. Leukrot raširi krila kako bi mu pomogao da se popne na njegove sapi. Soter ga pomilova i pope se na njega. Kroz nekoliko sekundi već je leteo kroz azurno nebo Olimpa. Cilj puta: selo Hajastos. Tamo će pronaći Kamarela. Htela to Sid ili ne, ovaj će mu se pridružiti da zajedno odu kod Erion. I otkriće sve. Ili se barem tome nadao.